

Justin Go

De onverbiddelijke tijd

Vertaald door
Aleid van Eekelen-Benders
en Annelies Jorna

2014

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Voor mijn vader en mijn moeder

'Vreemde vriend,' zei ik, 'in deze hel is niets meer te verliezen.'
'Niets,' zei de ander, 'dan de jaren die ik niet zal kennen,
Dan de vergane hoop. Zo jij nog hoop mocht koesteren,
Zo tekende die ook mijn leven. Vrij heb ik ooit
De vrije schoonheid op de wereld nagejaagd.
Die niet rustig lag in lieve ogen, of gevlochten haar,
Maar spotte met de onverbiddelijke tijd.
En treurt schoonheid, dan treurt zij dieper dan de hel.'

Wilfred Owen, 'Vreemde ontmoeting'

Het fortuin

De brief kwam vorige week per koerier.

Zodra ik de envelop aanpakte, wist ik dat het een belangrijke zending was. Ik zag het ook aan de brief zelf, aan het geschepte papier van zuivere katoenvezel, aan het watermerk dat erdoorheen scheen toen ik hem tegen het licht hield. De brief zit nu in mijn rugzak in het bagagerek, maar ik zie de crèmekleurige vezel voor me, voel nog de reliëfdruk van het briefhoofd: *Twynning & Hooper, advocaten en notarissen, Bedford Row 11, Londen.*

De koerier klopte bij me aan, met het poststuk en een clipboard in zijn handen. Hij vroeg naar mijn naam.

‘Het is een aangetekend stuk,’ zei hij. ‘De afzender vraagt om controle van uw identificatie.’

Ik liet hem mijn rijbewijs zien en tekende voor ontvangst. Hij overhandigde me het poststuk. Ik legde het op het aanrecht en ritste de plastic sluiting open. Binnenin zat een kleinere envelop van crèmekleurig geschept papier.

Bij het aanrecht stond ik de brief te lezen.

Geachte heer Campbell,

Ik schrijf u uit hoofde van mijn hoedanigheid als executeur van een nalatenschap, waarvan een nog substantieel gedeelte tot nu toe niet uitgekeerd kon worden. Onlangs heeft ons informatie bereikt waaruit een directe bloedverwantschap zou blijken tussen u en de in het testament genoemde begunstigde. Daar wij geen telefoonnummer van u konden vinden, zenden wij deze brief naar het huisadres waar u staat geregistreerd in de hoop spoedig met u in contact te komen.

Ik kan niet genoeg benadrukken dat een correcte afwikkeling van

deze kwestie onze eerste zorg is. Ik zou u dan ook zeer erkentelijk zijn als u mij, zodra het u schikt, op onze kosten wilt bellen via mijn directe toestelnummer, zoals hierboven vermeld.

Gelieve in uw eigen belang deze kwestie als strikt vertrouwelijk te behandelen tot wij de gelegenheid hebben elkaar te spreken.

Met de meeste hoogachting,

J.F. Prichard

Accountbeheer Private Clients

Voor en namens Twynning & Hooper, LLP

Ik liep Valencia Street af naar de vijfde zijstraat om bij een telefooncel te komen. Er was een stuk van de kunststof hoorn afgebroken, maar toen ik hem aan mijn oor hield hoorde ik de zoemtoon. Drie opeenvolgende telefonisten verbonden me collect call door voor ik Engeland te pakken kreeg.

De secretaresse van het notariskantoor nam op. Ze zei dat meneer Prichard niet aan zijn bureau zat, maar dat ze me ene Geoffrey Khan kon geven. Khan klonk ademloos toen ik hem aan de lijn kreeg.

‘U bestaat dus echt. Mijn god. Wat zal James blij zijn. Hij wordt meteen geroepen. Zeg, kunt u me uw telefoonnummer geven voor het geval dat de verbinding wordt verbroken? Het heeft ons al moeite genoeg gekost uw adres te vinden.’

‘Ik heb op het moment geen telefoon.’

‘Ach. Goed, blijft u aan de lijn. James kan elk moment komen. Zeg eens, heeft uw grootmoeder...’

Een andere stem onderbrak hem. Die tweede man klonk ouder. Hij articuleerde met een opvallende precisie.

‘James Prichard hier. Geoffrey, ik neem het nu over.’

Khan verontschuldigde zich, er klonk een tik en zijn lijn werd stil.

‘Meneer Campbell,’ zei Prichard, ‘allereerst wil ik u bedanken voor het bellen. Neem me niet kwalijk, maar wilt u zo goed zijn een paar simpele vragen te beantwoorden om te verifiëren dat we met de juiste persoon spreken en geen blunders begaan?’

Ik drukte op een ijzeren knopje op het toestel om het volume op te draaien.

‘Natuurlijk.’

‘Prachtig. Ik moet eraan toevoegen dat dit uiteraard geen verband houdt met een officieel onderzoek en dat u niet verplicht bent ons te woord te staan, al kan het zeker in uw voordeel zijn om dat wel te doen. Natuurlijk zal alle informatie die u ons geeft uitsluitend voor de afwikkeling van de zaak worden gebruikt en in het striktste vertrouwen worden behandeld. Wilt u mij de volledige naam van uw moeder zeggen?’

‘Elizabeth Marie Campbell.’

‘En haar meisjesnaam?’

‘Martel.’

‘Haar geboorteplaats?’

‘San Francisco.’

‘Dank u. En de naam van uw grootmoeder?’

Ik aarzel. ‘Ze heette Charlotte Grafton. Ik weet niet of ze een tweede voornaam had...’

‘Dat geeft niet. Weet u waar ze geboren is?’

‘Ergens in Engeland.’

‘Inderdaad. Dank u wel. Laat ik kort uitleggen waar deze poespas voor nodig is. Bijna tachtig jaar geleden kreeg onze firma de opdracht een nogal bijzonder testament op te maken. De cliënt overleed niet lang nadat het testament was getekend. Vreemd genoeg werd de nalatenschap nooit opgeëist door de eerste begunstigde. Nog vreemder is het feit dat bij testament een trustfonds werd opgezet met de uitdrukkelijke bepaling dat het vermogen vastgehouden moest worden tot het kon worden overgedragen aan de rechtmatige begunstigde of diens directe erfgenaam. Om allerlei niet nader te noemen redenen heeft die overdracht nooit kunnen plaatsvinden.’

Prichard zweeg even. Vaag hoorde ik een vrouwenstem op de achtergrond. Prichard dekte het mondstuk van de hoorn af en gaf haar antwoord.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei hij, weer tegen mij. ‘Onlangs heb ik

een document onder ogen gekregen waaruit zou blijken dat u familie bent van deze begunstigde. Ik wil geen valse hoop wekken, maar we wachten al heel lang op de kans de wensen van onze cliënt in te willigen, en dit is de eerste steekhoudende aanwijzing die we in tientallen jaren hebben gevonden. Ik moet benadrukken dat het voor u en voor ons van het grootste belang is dat we dit alles stilhouden. Ongewenste aandacht kan een belemmering vormen voor een potentiële claim van u.'

Ik zei dat ik het begreep.

'Ik besef heel goed,' vervolgde Prichard, 'dat dit veel is om in één keer te verwerken, nu u dit zomaar van de andere kant van de Atlantische Oceaan te horen krijgt. Doe dan ook gerust navraag naar onze firma, zoek ons op internet op. Mag ik u nog iets vragen? Weet u toevallig of er een familiearchief is met officiële documenten? Ik bedoel, bestaat er zoiets en hebt u toegang tot de gegevens?'

'Dat weet ik eigenlijk niet.'

'Ik doel niet alleen op uw geboortebewijs, maar in het bijzonder ook op de papieren van uw moeder en dan met name op documenten die met uw grootmoeder verband houden.'

'Dat betwijfel ik, maar ik kan ernaar zoeken. Ik denk niet dat we iets van mijn grootmoeder hebben.'

'Het zou fijn zijn als u die moeite wilt doen. Geoffrey zal u een lijst geven van het type documenten waarin we zijn geïnteresseerd.'

Door de straat achter me scheurde een brandweerwagen voorbij, met de gillende sirene op topvolume.

'Wat een lawaai,' zei Prichard. 'Staat u buiten?'

'In een telefooncel.'

'Ah,' zei Prichard zuchtend. 'Geen wonder dat Geoffrey uw nummer niet kon vinden. Enfin, ik wil tot slot nog iets opmerken. Ik hoef daar echt niet meteen antwoord op, maar ik zou graag weten of u binnenkort naar Londen kunt komen, op onze kosten? Deze kwestie is nogal dringend, en de afhandeling zou zeker versneld worden door uw aanwezigheid hier.'

‘Ik weet het niet. Misschien lukt dat wel.’

‘Het zou goed zijn u hier te zien. Ik begrijp dat u studeert?’

‘Ik ben net afgestudeerd.’

‘Gefeliciteerd. Dan kunt u uw entree in de werkende wereld misschien opschorten tot na een reisje naar Engeland?’

‘Tja...’

‘Denk erover na. Ik geef u terug aan Geoffrey om de administratieve plichtplegingen met u te bespreken, zoals onze geheimhoudingsplicht en uw eventuele reis. Hij is uw aanspreekpunt voor alle details. Schroom natuurlijk niet om ook naar mij te vragen als dat nodig is, maar u zult merken dat hij het gemakkelijkst te bereiken is van ons twee.’

Prichard haalde adem. Hij vervolgde: ‘Meneer Campbell, ik raad u aan niet met uw familie over deze kwestie te praten totdat u hier goed over hebt nagedacht. Ik wil geen bedrog aanmoedigen, maar als u inderdaad recht kunt doen gelden op een deel van deze nalatenschap, dan is dat via de familie van uw moeder, en dan zou uw portie u onverdeeld toekomen. Uw vader, uw stiefmoeder, stiefbroers of stiefzusters kunnen nergens aanspraak op maken. Daarom raad ik u uiterste discretie aan.’

‘Ik begrijp het.’

‘Dan geef ik u nu aan Geoffrey. Ik ben zo vrij te hopen dat we elkaar de volgende keer in Londen zullen spreken.’

Dat gesprek vond vier dagen geleden plaats. Het waren lange dagen en het was fijn om vanochtend eindelijk op het vliegtuig te kunnen stappen. Ik heb nooit eerder businessclass gevlogen. De hele reis door bieden stewardessen me eten, champagne en koffie aan, tot de cabinelichten uit gaan en iedereen zijn stoel achterover zet. Een uur lang lig ik klaarwakker onder een deken. Dan knip ik mijn leeslamp aan en haal mijn schrift tevoorschijn.

15 aug – BA vlucht San Francisco-Londen

Amper geslapen vannacht. Maar in het vliegtuig kan ik ook niet slapen. Na alle plannen en twijfel en het juiste moment afwachten, is het opeens zover en zit ik nu in een vliegtuig naar Londen. Ik moest de knoop doorhakken, gewoon gaan of thuisblijven. Weer wat geleerd.

Morgen ontmoet ik de notarissen. Ik heb niets gevonden wat de moeite waard is om ze te laten zien, maar toch wilden ze dat ik kwam. Waarom?

Het maakt niet uit. Over vier uur ben ik Londen. Dat is alles wat ik weet, en het is meer dan genoeg.

Ik klap het schrift dicht en leun mijn hoofd tegen het kille raampje.

Ik word wakker bij het roze licht van de dageraad dat door het dubbele glas stroomt. Ijskristallen klonteren op de rand van de buitenruit, dauwdruppels meegekomen uit Californië die in de ijle lucht stijf bevroren zijn. In een opening tussen de cumuluswolken onder ons verschijnt een grillige zwarte kustlijn, dan grondgebied van het donkerste groen. Een grote, blauwwitte gletsjer loopt omlaag naar de zee. IJsland. Ik ben bij de poort van Europa.

Voor mijn vertrek heb ik Geoffrey Khan één vraag gesteld.

‘Waarom liet hij zijn geld na aan iemand die nooit moeite zou doen de erfenis te aanvaarden?’

Khan zuchtte. ‘Als ik het antwoord al wist, kon ik het u nog niet zeggen. Informatie over onze cliënt mogen we alleen met toestemming van de trustee verschaffen. U kunt het James vragen als u hier bent, maar ik kan niet garanderen dat hij het kan vertellen.’

‘Ik begrijp het.’

‘Enfin. Als ik iets mag zeggen dat zo voor de hand liggend is dat het geen afbreuk doet aan de geheimhoudingsplicht...’

‘Graag.’

‘Het was 1924. En het waren geen mensen als u en ik.’

BOEK EEN

Albion

Godinnenzoon, laat ons het noodlot volgen waarheen of waarvandaan het ons voert. Wat er ook gebeurt, wij moeten tegenspoed overwinnen door ons lot te verduren.

Vergilius, Aeneis, Zang v. 709-10

De notaris

Motregen valt uit een grauwe lucht boven Londen. Ik baan me een weg door de drommen mensen op de trottoirs van High Holborn en vergelijk de straatnaambordjes met de plattegrond in mijn hand. Kingsway, Procter Street. De regen vormt donkere plassen, met daarin de weerspiegeling van witte bestelbussen, gitzwarte taxi's en rode dubbeldekkers.

Ik sla links af en loop Sandland Street af naar Bedford Row, een aaneenschakeling van vier-verdiepingen-hoge huizen met gevels van baksteen uit de tijd van de Georges. Naast de ingang van nummer 11 hangt een koperen bord: TWYNING & HOOPER, ADVOCATEN EN NOTARISSEN. Ik druk op een knop van de intercom, voel me suf en trillerig. Bij het ontbijt heb ik twee koppen koffie gedronken, maar die hielpen niet erg. Ik kijk omhoog naar de bewakingscamera. De witte pilaren van de ingang hebben Ionische kapitelen.

‘Goedemorgen. Wat kan ik voor u doen?’

‘Mijn naam is Tristan Campbell. Ik heb een afspraak met James Prichard.’

Er klinkt een zoemer en de receptioniste laat me binnen. Ze neemt mijn jasje aan en gaat me voor naar een wachtkamer met een gecapitonneerde leren bank.

‘Ik ga Geoffrey meteen halen.’

Een paar minuten later komt ze terug met een dienblad waarop een porseleinen theeservies staat. Ik brand mijn tong aan de thee en schenk meer melk in het kopje. Als ik opkijk, zie ik de receptioniste van achter haar bureau naar me glimlachen. Verstrooid blader ik door een *Financial Times* die ik van de salontafel heb gepakt. Ik drink mijn thee op en draai het kopje om. SPODE COPELAND'S CHINA ENGLAND.

‘Meneer Campbell. Wat een genoegen u eindelijk te ontmoeten.’

Gehaast komt Khan naar me toe en hij schudt me de hand. Hij draagt een slank gesneden, donkerblauw pak. Zijn brogues zijn tot een indrukwekkende glans opgepoetst.

‘Zullen we naar James gaan?’

Khan gaat me voor naar een hoge houten trap. Boven ons staan grote muurschilderingen op de wanden en op het plafond: een koning te paard ingehaald door engelen; de jonge Britannia met haar schild en drietand, die het eerbetoon van de wereld ontvangt.

Twee jongemannen in pak met stropdas komen de trap af, met bruine mappen onder hun arm. Ze knikken ernstig als we elkaar passeren. Ik kijk naar mijn tweedehands kleren, een gekreukt, ooit gekleed overhemd en een oude broek.

‘Ik zie er wel wat sjofel uit.’

Khan glimlacht. ‘Welnee. U bent de cliënt. Wij zijn de notarissen.’

We lopen door een gang naar dubbele, openslaande deuren. Daar blijft Khan staan en hij dempt zijn stem.

‘Voor we naar binnen gaan nog even dit. Spreek hem gerust aan bij zijn voornaam, want James staat niet op formaliteiten. Maar ik stel voor dat u op zijn vragen...’ hij aarzelt even, ‘...zo onomwonden mogelijk antwoord geeft. Uit eigen ervaring kan ik zeggen dat je met vaagheid bij hem niet ver komt. Hij kijkt er dwars doorheen. Zeg gewoon ronduit waar het op staat, dan is hij omgekeerd eerlijk tegen u. Hoe lijkt u dat?’

‘Leuk.’

Khan glimlacht warm. Hij klopt aan en leidt me binnen. Het vertrek is groot, maar de inrichting is spartaans. Een tafel met gebeeldhouwde leeuwenpoten, het blad bedekt met keurig opgestapelde paperassen. Een leren bank en clubfauteuils. Een enorm Perzisch tapijt. Prichard staat achter de tafel, houdt geconcentreerd een vel papier voor zijn neus. Hij heeft zilverkleurig haar en draagt een stropdas en spencer op een overhemd met dubbele manchetten. Hij steekt zijn hand naar ons op, ijsbeert dan tussen het raam en de haard terwijl hij zijn ogen strak op het papier gericht houdt.

Bij zijn bureau zet hij een handtekening op het blad en roept zijn secretaresse om het op te halen. Daarna draait hij zich stralend om.

“Als je de onverbiddelijke minuut kunt vullen”, citeert hij Kipling, “met zestig seconden aan waardevolle activiteit...” Hij steekt zijn hand uit. ‘James Prichard. Sorry dat ik u liet wachten. Ik neem aan dat het weer in Londen aan uw verwachtingen voldoet?’

Prichard gebaart naar een van de stoelen, hijzelf en Khan gaan op de bank ertegenover zitten. Ze slaan hun benen in dezelfde richting over elkaar. Achter hen aan de muur hangen ingelijste foto’s. Boven Khans ene schouder hangt een zwart-witfoto van een groep mannen in driedelig kostuum die stijfjes om een kale man met een witte snor staan. De kale man houdt zijn hoofd een beetje schuin naar de camera en heeft een pijp in zijn hand.

‘Is dat Clement Attlee?’

Prichard kijkt me aan. ‘Dat klopt. Hij was een cliënt van ons.’

Ik wijs naar een lange, blonde jongeman op de foto.

‘En bent u dat?’

Prichard knikt, maar hij draait zich niet om naar de foto.

‘Ik heb niet veel te maken gehad met de nalatenschap van meneer Attlee. Die werd behandeld door de toenmalige directie, maar ik mocht enkele vergaderingen bijwonen om kennis op te doen voor later.’

Hij zwijgt even. ‘Maar enfin, hoe was uw reis? Laat u wat Londen betreft niet afschrikken door Heathrow. Laat staan door British Airways. Onze charmes liggen elders. Waar bent u ondergebracht?’

‘In Brown’s Hotel.’

‘Uitstekend. Hebt u al veel van Londen gezien?’

‘Ik ben gisteravond aangekomen.’

‘Nou, kijk vooral nog rond voor u vertrekt. De Tower. Regent’s Park. Het British Museum.’

Prichard kijkt naar Khan.

‘De geheimhoudingsovereenkomst,’ oppert Khan.

‘Natuurlijk,’ zegt Prichard. ‘Hebt u die doorgelezen?’

‘Ja.’

‘En ik hoor van Geoffrey dat u geen advocaat in de arm hebt genomen?’

‘Klopt.’

Prichard knikt. ‘Het is u ongetwijfeld opgevallen dat die overeenkomst u verbiedt details van de kwestie bekend te maken aan derden, waardoor adviseurs sowieso zinloos zijn. Wilt u de overeenkomst nu tekenen? Anders kan ik u niet inlichten over de bijzonderheden van de kwestie.’

Khan legt het dikke document op de salontafel tussen ons in en houdt me zijn vulpen voor. Ik sla de bladzijden om naar de laatste om daar te tekenen en kras een mislukte handtekening door. Khan roept een jonge vrouw om het document notarieel te bekrachtigen.

‘Alles wat vanaf dit moment gezegd wordt,’ waarschuwt Prichard, ‘is strikt vertrouwelijk. Geoffrey, ik kan het nu verder wel overnemen.’

Khan gaat weg met de jonge vrouw, sluit de deur achter zich. Prichard bekijkt me even zwijgend, alsof hij verwacht dat ik als eerste ga praten. Hij glimlacht flauwtjes.

‘Dit is nogal vergezocht, maar bent u bekend met de Mount Everest-expedities van de jaren 1920?’

‘Expedities?’

‘Het is u vergeven. Geoffrey zei dat u geschiedenis hebt gestudeerd, maar dat is nauwelijks een onderwerp dat vandaag de dag op de universiteit bestudeerd wordt. Zullen we aan het bureau gaan zitten? Ik ben bang dat ik mijn aantekeningen nodig heb om dit alles uit te leggen.’

Prichard trekt een stoel voor mij naar zijn bureau en gaat tegenover me zitten. Hij bladert door stapels documenten, sommige getypt, andere in handschrift op ongelinieerd papier.

‘Ik heb me al de hele week weer ingelezen in de zaak. Ik waarschuw u, het is een lastige kwestie. Ik zal trachten u niet te overladen met details, maar het is belangrijk dat u het “probleem” van de Walsingham-nalatenschap kent, en hoe eerder u het probleem

begrijpt, hoe beter het is, want onze tijd is beperkt. Bijna alles wat ik ga vertellen werd opgetekend door Peter Twyning, de executeur van de nalatenschap. Gelukkig heeft hij onberispelijke aantekeningen gemaakt. De zaak lag al moeilijk toen Twyning hem accepteerde. En dat wist hij maar al te goed.'

Prichard vouwt de pootjes van een leesbril met schildpadmontuur open en zet hem op. Hij bestudeert de bladzijde die voor hem ligt.

'Onze cliënt was een man die Ashley Walsingham heette. Op zijn zeventiende erfde Walsingham een aanzienlijk fortuin van zijn oudoom George Risley, de oprichter van een zeer winstgevende scheepvaartmaatschappij. Dat was in 1913. Risley was kinderloos, en omdat Walsinghams vader was overleden, zag hij Ashley als zijn kleinzoon. Toen hij stierf, erfde Ashley het leeuwendeel van Risleys bezittingen. Peter Twyning beheerde de nalatenschap en werd later executeur van Walsinghams fortuin.' Hij zweeg even. 'In het herfsttrimester van 1914 ging Ashley naar Magdalene College in Cambridge. Geen beste timing, vindt u wel? In augustus was de oorlog uitgebroken en Ashley had zich plichtsgetroouw als officier bij het leger gemeld. Tegen de zomer van 1916 stond hij op het punt om naar Frankrijk te worden uitgezonden. In zijn laatste week in Engeland ontmoette hij een vrouw die Imogen Soames-Andersson heette.'

Hij kijkt me aan. 'Zegt die naam u iets?'

'Nee.'

'Jammer. Ik had gehoopt van wel. U moet weten dat Imogen de zus was van uw overgrootmoeder Eleanor.'

Ik schud mijn hoofd. 'Ik heb nog nooit van hen gehoord. Soames...'

'Soames-Andersson. Engels-Zweeds – een bijzondere familie. Twyning heeft bladzijden vol notities over alleen al dat gezin achtergelaten. De vader was een Zweedse diplomaat, eerste attaché van de Zweedse ambassade in Londen. De moeder was Engelse, kennelijk een begaafde beeldhouwster. Ze hadden twee dochters, Eleanor en Imogen. Bij de Engelse kant, de familie Soames, zaten

veel kunstenaars, en de dochters werden in die traditie grootgebracht, heel onconventioneel. Eleanor werd later een bekende schilderes.’

‘Zij was mijn overgrootmoeder?’

Prichard fronst. ‘Ja, daar komen we zo op. Zoals ik zei, Ashley ontmoette Eleanors jongere zus in augustus 1916 in Londen. Een week lang hadden ze een liefdesaffaire, waarna Ashley naar Frankrijk werd uitgezonden. We nemen aan dat ze contact bleven houden. In november 1916 raakte Ashley zwaargewond bij een van de laatste veldslagen van het Somme-offensief. Abusievelijk werd hij als gesneuveld gerapporteerd. Imogen werd door onze firma op de hoogte gebracht van zijn dood, maar hoorde een week later dat hij in werkelijkheid nog leefde. Zodra ze dat nieuws kreeg, ging Imogen linea recta naar Frankrijk. Ze vond Ashley in een hospitaal in Albert, bij het front. Ze hadden een kort gesprek waarbij ze ruzie kregen, althans, zo heeft Ashley het aan Twynning verteld. Daarna is Imogen verdwenen. Voor zover ons bekend is ze nooit naar Engeland teruggekeerd en werd er nooit meer iets van haar vernomen.’

‘Wat is er met haar gebeurd?’

Prichard zet zijn bril af.

‘Dat weten we niet. Ik denk niet dat we het ooit zullen weten. Mevrouw Soames-Andersson had de reputatie nogal... impulsief te zijn, zal ik maar zeggen. Tenminste, in Twynings ogen. Uit zijn aantekeningen maak ik op dat hij haar nogal een ongeleid projectiel vond. In elk geval had hij er een lief ding voor gegeven als zij nooit Ashleys pad had gekruist. Talloze speculaties over haar verdwijning deden de ronde, maar er is nooit iets bewezen. Klaarblijkelijk geloofde Ashley dat ze nog in leven was, want dat heeft hij verscheidene keren tegen Twynning gezegd.’

Prichard kijkt op zijn horloge. Hij zet zijn bril weer op.

‘Ik heb het belangrijkste deel overgeslagen. Het alpinisme. Op zijn kostschool Charterhouse kreeg Ashley onder andere les van Hugh Price, de beroemde bergbeklimmer. Price nam hem mee naar Wales om daar te klimmen en in een zomervakantie gingen

ze naar de Alpen. In 1915 werd Ashley tot de Alpine Club toegelaten, en begin jaren twintig stond hij bekend als een van de beste klimmers van Engeland. In 1924 kreeg Ashley een plek toegewezen in de derde Britse expeditie naar de Mount Everest. Een paar dagen voor hij sloop ging naar India als tussenstop van zijn reis naar Tibet, kwam Ashley naar ons kantoor en vroeg hij Twyning zijn testament te herzien. Voorheen was zijn moeder zijn belangrijkste begunstigde geweest, maar Ashley liet Twyning het testament zo aanpassen dat het grootste deel van zijn bezittingen naar Imogen ging.’

‘Maar ik dacht dat ze verdwenen was...’

‘Ze werd al zeven jaar vermist.’

‘Kun je geld nalaten aan iemand die vermist is?’

‘Waarom niet? De wet verbiedt dat niet. Het is alleen een heel slecht idee. Natuurlijk probeerde Twyning hem de wijziging uit het hoofd te praten, maar Ashley stond erop dat het geld in een trustfonds werd ondergebracht tot het moment dat Imogen of haar directe nakomeling aanspraak maakte op de erfenis. Hij bepaalde dat de trust tachtig jaar vast moest blijven staan. Als niemand het vermogen aan het einde van die looptijd had opgeëist, moest het verdeeld worden onder diverse goede doelen en instellingen: het Ashmoleum Museum, de Alpine Club en een paar dorpskerkjes in Berkshire. Die looptijd was bedoeld om de mogelijkheid uit te schakelen dat anderen tijdens de jaren van Imogens mogelijke levensverwachting haar erfdeel konden claimen, of dat de nalatenschap toeviel aan de staat.’

Prichard draait het vel papier op zijn bureau om.

‘Ashley Walsingham kwam op 7 juni 1924 om op de Mount Everest, toen hij tijdens een poging de top te bereiken overvallen werd door een sneeuwstorm. Zijn moeder ontving haar deel van de erfenis, maar Imogen kwam niet meer boven water. Tientallen jaren hebben we niets anders verwacht dan dat we het restant zouden uitkeren als de tachtig jaar waren verstreken. We hadden de betreffende documenten al opgesteld. Maar vorige maand werd alles anders.’

Hij kijkt me aan. ‘Ziet u, meneer Campbell, de laatste jaren is de belangstelling voor Eleanors schilderijen toegenomen, al heb ik begrepen dat dat minder met haar werk heeft te maken dan met haar connecties. Blijkbaar had Eleanor nauwe banden met de Camden Town-groep en met bekende Franse schilders. Vorige maand zat een promovenda Eleanors brieven door te nemen in de British Library. Ze stuitte op iets opvallends, en uiteindelijk kwam die brief bij ons terecht. Wij nemen aan dat hij direct verband houdt met Imogen.’

Prichard pakt een fotokopie op.

‘Deze brief kan verduidelijken waarom meneer Walsingham zijn geld heeft nagelaten aan Imogen of een directe nakomeling. Let wel, niet aan haar zus of haar ouders, maar alleen aan haar afstammeling.’

Hij schuift het papier over het bureau naar me toe.

‘De brief dateert uit 1925 en is van Eleanor aan haar man. De C. die in de brief wordt genoemd, is natuurlijk uw grootmoeder. Zij was destijds acht jaar en had blijkbaar problemen op school.’

De fotokopie is de laatste bladzijde van de brief. Het handschrift is sierlijk maar precies.

Francis denkt dat ik minstens 8000 franc voor Smythes portret kan krijgen. Vooropgesteld dat het niet beschadigd is geraakt tijdens het transport – waar ik wel bang voor ben, vanwege de afwijkende vorm & die altijd slordige verpakkingen. Hij is ervan overtuigd dat Broginart het wil hebben zodra hij het ziet. Ik ben daar niet zo zeker van.

Natuurlijk vind ik het zorgelijk te horen dat C. weer eens dwars tegen haar eigen belangen in gaat. Ik vind juffrouw Evans ook geen licht & ze begrijpt niet veel van C., maar het valt niet te ontkennen dat het kind opvliegend & gemakkelijk afgeleid is. We hebben uiteraard ons best gedaan haar groot te brengen zoals het ons goed leek, maar tegelijkertijd waren, zijn & blijven we altijd toegeeflijk voor haar. Ze lijkt met de dag meer op haar moeder, zowel uiterlijk als qua karakter.